

Ací se separen els camins

La sentència del tribunal constitucional marca la fi de l'autonomia. Com a país podem optar per indignar-nos i acceptar la situació tot intentant d'arribar al mateix lloc per unes altres vies, com sembla que proposa el president Montilla. Però com a país també podem decidir que el menyspreu institucional amb què ens tracta l'estat ens deslliura de tot pacte, escrit o no, amb Espanya. I ací, a partir d'avui, és on es bifurquen els camins.

La sentència del tribunal constitucional marca la fi de l'autonomia. Com a país podem optar per indignar-nos i acceptar la situació tot intentant d'arribar al mateix lloc per unes altres vies, com sembla que proposa el president Montilla. Però com a país també podem decidir que el menyspreu institucional amb què ens tracta l'estat ens deslliura de tot pacte, escrit o no, amb Espanya. I ací, a partir d'avui, és on es bifurquen els camins. Es bifurquen traçant, per un costat, la via dels qui a tot preu voldran mantenir-se dins l'estat espanyol i la via dels qui pensem que avui ja és més sensat i prudent de proclamar la independència. La retallada que la justícia espanyola va fer ahir de l'estatut és un fet d'una gravetat política difícil de superar. Encara no ha estat publicada la sentència, però pel veredictat publicat, ja es pot observar que castiga greument el text estatutari i ataca sense miraments la base central del text. La introducció obsessiva de les referències a la 'indisoluble unitat d'Espanya' és en aquest sentit definitòria de fins a quin punt uns jutges desprestigiats pretenen esmenar la plana no solament al Parlament de Catalunya sinó fins i tot a les corts espanyoles. Sis jutges fan entrar per força en l'ordenament jurídic català un concepte diametralment contrari al que va inspirar l'estatut, ignorant que les majories polítiques votades pels ciutadans no volien incloure-l'hi i no l'hi van incloure. El menyspreu de la voluntat popular per la màxima institució jurídica espanyola no és de cap manera una anècdota prescindible. Ni es pot reduir a un detall folclòric. El president Montilla va provar ahir d'aïllar l'atac culpant-ne el tribunal i prou, però no és veritat. Si Espanya hagués volgut evitar aquest xoc de trens que es va concretar ahir en la sentència ho hauria pogut fer; això ho sabem tots. Però no ha volgut. El Tribunal Constitucional, si de cas, és la caricatura ridícula d'un estat en franca regressió. Però la caricatura no anul·la el retrat. Les institucions espanyoles no han fet res per evitar aquest esperpent. Ara no poden pretendre que se'n desentenen aprofitant que, la sentència, només l'hem de pagar nosaltres. Així que ara ens toca de decidir. De nosaltres depèn de restar envescats durant dècades en un estatut inservible que aprofundirà la decadència social, política, econòmica i cultural del país o canviar-lo de soca-rel fent-ne un estat lliure d'Europa. Tothom té dret de triar el futur que considere millor per a Catalunya i d'enganyar-se, si vol; però al final aquesta sentència deixa clar que les opcions són únicament dues: o decidim nosaltres sols o ells ens imposen les seues decisions.

28 juny 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)